МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
ЗАПОРІЗЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

КООРДИНАЦІЙНА РАДА З НАУКОВОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ, АСПІРАНТІВ, ДОКТОРАНТІВ І МОЛОДИХ ВЧЕНИХ
СТУДЕНТСЬКА РАДА

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ

86 ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ВЧЕНИХ ТА СТУДЕНТІВ З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ

«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУЧАСНОЇ МЕДИЦИНИ ТА ФАРМАЦІЇ - 2026»

14-15 травня 2026 року

ЗАПОРІЖЖЯ – 2026

ГУМАНІТАРНІ, БІОЕТИЧНІ І ПРАВОВІ АСПЕКТИ МЕДИЦИНИ ТА ФАРМАЦІЇ 361
ЕТАПИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ 361
Нагайлик Д.Ю.
МЕДИЦИНА КИЇВСЬКОЇ РУСІ: НАПРЯМИ, СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ ТА МЕТОДИ ЛІКУВАННЯ 362
Кривенко А. М.
ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАЦІЇ З ЛЮДЬМИ З ПОРУШЕННЯМИ ІНТЕЛЕКТУ ТА ПСИХІЧНИМИ РОЗЛАДАМИ 363
Козак Л.І.
ДЖЕРЕЛА ЗАПОЗИЧЕНИХ МЕДИЧНИХ ТЕРМІНІВ 364
Кисла П.Є.
АНТИЧНА МУДРІСТЬ У СУЧАСНІЙ ПСИХОТЕРАПІЇ: ВІД ЕПІКТЕТА ДО МЕТОДІВ ПОДОЛАННЯ ТРИВОГИ 365
Колісник Ю.О.
БІОЕТИЧНІ ТА ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕДАГУВАННЯ ГЕНОМУ (CRISPR) В ЄВРОПІ 366
Бевзюк А.Є.
ЯТРОГЕНІЯ В ПСИХІАТРІЇ ТА ПСИХОТЕРАПІЇ: ПРИЧИНА, НАСЛІДКИ ТА ПРОФІЛАКТИКА 367
Фіногенова К.Ю.
ФАРМ-БЛОГЕРСТВО В ТІКТОК ТА INSTAGRAM: ТРАНСФОРМАЦІЯ НАУКОВОГО СТИЛЮ В «КЛІКБЕЙТ» ТА РИЗИКИ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я НАЦІЇ 368
Величко М.С., Безпальченко Л.М., Губушкіна А.А.
ДОКИРИЛИЧНЕ ПИСЬМО НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ 369
Потапова К.М.
СОЦІАЛЬНЕ СПРЯМУВАННЯ МИСТЕЦТВА МУРАЛІВ 370
Авраменко А. Л.
ФІЛОСОФІЯ МЕДИЧНОГО ДОСВІДУ В ЦИФРОВУ ЕПОХУ: МІЖ СТРАХОМ, САМОДІАГНОСТИКОЮ ТА ВТРАТОЮ ЦІЛІСНОСТІ ОСОБИСТОСТІ 371
Шеставіна Н.С.
ПРАВО НА ЦИФРОВУ ДРУГУ МЕДИЧНУ ДУМКУ В СИСТЕМІ AI-ASSISTED HEALTHCARE: ПРОГАЛИНИ У НАЦІОНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ 372
Бишек М.Ю., Лебич А.С.
ЮРГЕН ХАБЕРМАС І "МАЙБУТНЄ ЛЮДСЬКОЇ ПРИРОДИ": МОРАЛЬНІ МЕЖІ ЄВГЕНІКИ 373
Мастюх М.С.
ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ МЕДИЦИНИ КИЇВСЬКОЇ РУСІ 374
Невакшонова А.М.
РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКИХ ДІАЛЕКТІВ ТА ЇХ СУЧАСНИЙ СТАН 375
Горобець А. М.
ПОШУК СЕНСУ ЯК ФУНДАМЕНТ ПСИХІЧНОГО ЗДОРОВ'Я: ВІД ЛОГОТЕРАПІЇ ВІКТОРА ФРАНКЛА ДО СУЧАСНОЇ СТІЙКОСТІ 376
Бровко К. І.
МЕНОНІТИ ТА ТРАНСФОРМАЦІЯ ЕКОСИСТЕМИ СТЕПУ ПІВДЕННОЇ УКРАЇНИ В ХІХ СТ. 376
Мурашова Д.Д.
ЗАХИСТ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ ЧЕРЕЗ БІОПОКРАЩЕННЯ СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ: ЕТИЧНИЙ АСПЕКТ 377
Зінчук М.В.
ПЕДАГОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ТЕХНІК МЕДИТАЦІЇ 378
Портна Д.І.
ЛОГОТЕРАПІЯ ВІКТОРА ФРАНКЛА ЯК РЕСУРС ПОДОЛАННЯ ЕКЗИСТЕНЦІЙНОЇ КРИЗИ ДЛЯ ЛЮДИНИ 380
Авраменко А. Л.
СУБ'ЄКТИВНА ОЦІНКА СТУДЕНТАМИ ВПЛИВУ ПОВІТРЯНИХ ТРИВОГ НА РЕЖИМ СНУ ТА КОГНІТИВНІ ФУНКЦІЇ. 381
Жураківська В.М., Фігель.С.Д.

Що стосується методів лікування, то тут можна виокремити три напрями – психотерапію, фітотерапію та фізіотерапію. Давньоруські джерела засвідчують, що і в дохристиянські часи, і після прийняття християнства важливу роль відігравало своєрідне навіювання за допомогою замовлянь, а згодом і молитов, що забезпечувало позитивний психологічний настрій, який сприяв подоланню фізичної недуги. Так, спочатку це робили шептухи, волхви, а потім ченці та лікарі при княжому дворі (лікар Агапіт зцілював хворих молитвою та зіллям). Фітотерапія, тобто лікування «зіллям» – ліками рослинного й тваринного походження – здавна була поширена на Русі. Тому до нашого часу дійшли різноманітні травники або окремі рецепти настоїв з лікарських трав. Компреси, пов'язки, масаж, змащування й протирання, кровопускання, лазня – це процедури, які є складовою такого напряму лікування, як фізіотерапія.

Висновки. Медицина Київської Русі була цілісною і для свого часу досить розвиненою системою. Вона поєднувала народне цілительство, монастирську і світську практику та дала початок першим медичним спеціалізаціям. Монастирська медицина заклала основи організованої лікарняної допомоги в Україні, а такі постаті, як Євпраксія-Добродія, свідчать про те, що медична думка на наших землях здіймалась до рівня писемної наукової традиції. Ця спадщина заслуговує на належне місце в пам'яті й дослідженнях сучасних медиків.

ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАЦІЇ З ЛЮДЬМИ З ПОРУШЕННЯМИ ІНТЕЛЕКТУ ТА ПСИХІЧНИМИ РОЗЛАДАМИ

Козак Л.І.
Науковий керівник: к.філол.н. Федько О.Ю.
Кафедра культурології та українознавства
Запорізький державний медико-фармацевтичний університет

Сучасна тенденція до відкритості у спілкування та створення інклюзивного суспільства на засадах толерантності з урахуванням індивідуальних потреб кожного члена зумовлює потребу в інформуванні населення про особливості фізичного, психічного та емоційного розвитку людей з інвалідністю, зокрема з порушеннями інтелекту та психічними розладами. Важливим аспектом цього процесу є формування культури спілкування, яка ґрунтується на повазі до гідності людини, прийнятті її індивідуальних особливостей та забезпеченні рівних можливостей для участі в суспільному житті.

Мета дослідження. Метою цієї розвідки є визначити основні принципи комунікації з людьми з порушеннями інтелекту та психічними розладами. Досягнення поставленої мети передбачає узагальнення сучасних наукових підходів та виокремлення практичних рекомендацій, які можуть бути використані у професійній діяльності та повсякденному спілкуванні.

Матеріали та методи. У ході дослідження було використано комплекс теоретичних методів, зокрема аналіз і узагальнення наукової літератури з питань комунікації, інклюзії та психологічних особливостей осіб із порушеннями інтелекту та психічними розладами. Використано методи систематизації та узагальнення наявних рекомендацій щодо взаємодії з особами, які мають особливі освітні та комунікативні потреби.

Отримані результати. Комунікація з людьми з порушеннями інтелекту та психічними розладами має будуватися на таких засадах: врахування особливостей темпу сприйняття, потреби у повторі інформації; конкретизація (уникнення абстрактних рекомендацій, надання конкретних, чітких вказівок); забезпечення наочності (візуального матеріалу або практичної демонстрації); буквальність (уникнення сарказму, метафор тощо); тактовність та емотивність (врахування підвищеної емоційної вразливості, вміння

розпізнати емоції співрозмовника і відповідно відреагувати); створення «тихих зон» (через посилену реакцію на подразники); уникання гіперопіки, надання можливості проявити себе; пошук сильних сторін та талантів.

Висновки. Засвоєння й дотримання таких принципів спілкування з людьми з порушеннями інтелекту та психічними розладами є запорукою формування гуманного інклюзивного середовища, у якому кожен член суспільства знайде своє місце та проявить свої сильні сторони, приносячи користь іншим.

ДЖЕРЕЛА ЗАПОЗИЧЕНИХ МЕДИЧНИХ ТЕРМІНІВ

Кисла П.Є.
Науковий керівник: к. філол. н. Федько О. Ю.
Кафедра культурології та українознавства
Запорізький державний медико-фармацевтичний університет

Медична термінологія є однією з найскладніших і найдинамічніших терміносистем сучасної науки, оскільки постійно поповнюється новими словами відповідно до розвитку медицини та наукових досліджень. Українська медична термінологія формувалася як на власному мовному ґрунті, так і під впливом світового наукового досвіду, передусім латино-грецької традиції. Це забезпечило формування багаторівневої системи термінів, що поєднує метафоричну образність народної мови та точність наукової лексики. Усвідомлення походження медичних термінів є необхідним для точного професійного мовлення, розуміння наукових понять і формування мовної компетентності майбутніх фахівців та інтеграції української медичної термінології у світовий науковий контекст.

Мета дослідження. Визначити основні джерела української медичної термінології, закономірності формування терміносистеми, а також роль народної та наукової лексики у створенні сучасної медичної мови.

Матеріали та методи. Для досягнення мети були використані теоретичні та практичні матеріали (наукові праці, словники, довідники, посібники) та застосовані різні методи: описовий та типологічний для опрацювання наукових праць, словників та історико-лінгвістичних джерел; систематизація та класифікація термінів за джерелами походження; комбінований метод порівняння структур, префіксів і суфіксів іншомовних термінів із відповідними українськими формами.

Отримані результати. Дослідження показало, що українська медична термінологія формувалася на основі двох взаємопов’язаних систем: народної побутової мови та наукової лексики іншомовного походження. Народні слова стали джерелом медичних термінів через процес вторинної номінації, що ґрунтується на асоціативному принципі і подібності форми, функції або розташування об’єктів. Побутова лексика включає назви предметів хатнього та господарського вжитку, частин будівель, побутових об’єктів, ландшафтних елементів та тварин, які метафорично використовуються у медицині. Наукова термінологія сформувалася переважно на основі грецьких і латинських запозичень, що відзначаються типовими коренями, префіксами та суфіксами, фонетичними ознаками та словотвірною продуктивністю, що дозволяє створювати нові терміни відповідно до потреб науки. Запозичення з англійської, німецької, французької, польської та арабської мов доповнюють медичну термінологію сучасними поняттями, а адаптація термінів за нормами української літературної мови забезпечує їхню зрозумілість та функціональність у професійній комунікації.

Висновки. Українська медична термінологія є відкритою та динамічною системою, яка органічно поєднує образну основу народної мови і точність наукових запозичень. Народна мова формує метафоричну основу термінології, а грецькі та латинські запозичення забезпечують точність і системність термінів. Запозичення з інших мов відображають історичні та наукові контакти та доповнюють термінологію сучасними поняттями. Усвідомлення етимології медичних термінів сприяє розвитку професійної мовної компетентності та точності комунікації у медичній сфері.